

7. szám.
Febr. 14-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

ANGYAL ÉS DAEMON

tüneményes dráma egy jelenetben.

Személyei: *Dániel*, őrangyal. *Számiel*, körmös-angyal. *Talik-Al-Manzor*, szittya ifju.

SZÁMIEL.

Híjjába távozol előlem el.
Én Számiel vagyok, hisz jól tudod
Az alvilágban itt, Gusztáv Emich
Házába' földszint, a ki hirlapot
Szörnyü szurokfördőbe készíték,
A kénköves vezérczikkek hónapban
A hol volt sirás, fogcsikorgatás,
Neved leirtad véred cseppivel
S szerződve voltál, itt a pergamen.
Most kárhozatra jöjj! lesz büntetésed
Dicsérni naprul-napra Antonellit.
S ollóval írni ujdonságokat:
Jöjj! Számiel hív! Itt jól fűtenek!

DÁNIEL.

Óh gyermekem, sötét lyuk a pokol;
Ahajt a Hirnököt correcturázzák.
Jöjj erre; itten vár a paradics'

Hol minden angyal, minden munkatárs
Mind kalvinista és mind radikal;
Itt a magasban a hol költ a Falk,
Itt van szabad lég; más ugy sem szabad.
Itt nem nehezked' ránk revisio,
Itt semmi dolgunk: — hymnust énekelni
Az ég uráról s néha meg magunkrol.
Jöjj gyermekem, jobb szellemed kiált.

TALIK-AL-MANZOR.

Letépem büvöd-bájdodnak bilincset
Oh Számiel! Nem kell a tiszteletdíj!
Megyek magasba: contignatióba.
Megérem még, hogy a hol most uralgsz,
Az alvilágban, ott is egykoron
Még egy democrat lap foglal helyet.
S lesz akkor itt egy pásztor, egy akol.
El véled, engem nem lát Pesti Hirn'k!

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs baratom uram!

Megint van egy praktikus ideam. Nagyon jó gschaeft volna. Píldának okairt. Adnank ki keten kít ujsagot. Egyik hozna ma jó ujsagokat Bicsbü. Masikunk holnap meghazudtolna jó ujsagokat. Harmadnap masodikunk hozna jó ujsagokat Bicsbü, negyedik nap egyikünk meghazudtolna jó ujsagokat Bicsbü. Ilyenfor-

man egyikünk ujsagot venik azír, hogy jó ujsagokat hoz, masikunknak ujsagot venik azír, hogy megezafolja azokat s csinálnank mind a keten pompas rebakot. Mit szolja hoza? nem volna ez jó conditio a mai nyomorusagos alapotokban. Gondoljunk meg.

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

Censurai mükedvelészet.

Egy uri ember minden vasárnap meglátogatja a pesti kávéházakat, előveszi az olvasó asztalon fekvő éleztlapokat s mindent, mi bizonyos „petit Reactionnaire“ ellen szól, kivág belőlök. Ugyan hol fogta ezt a mükedvelő censort a — Handabanda?

Nagyapám lelke.

Egy vásott ficzkót haldokló nagyapja azzal akart a jó utra visszatéríteni, hogy halála után lelke megjelenése által fogná őt csinytettei alkalmával üldözni. A nagyapa meghalt, Ferke unokája már el feledte hogy élt, annyival is inkább, minthogy ő kapczabetyároskodását folytatta anélkül hogy valaki üldözn. Történt azonban, hogy Ferke épen üzletét folytatandó estve felé egy tanyára betért, s onnét a mit lehet elkaparítani szándékozott. A tanyáról kijövet az ut mellett valami csodálatos nagy fekete testet látott nehézkesen feléje közeledni. Ferke a két vörös ágypárnát, melyet a tanyán lopott, hátára vetve sebes léptekkel távozott Szeged városa felé. Menés közben hátratekint, s látja, hogy a feketeség őt sebesen követi, Ferke elkezd szaladni a hogy csak tud, hátranéz, a feketeség még sebesebben jön utána, már egészen a hátamegett érzí; ekkor Ferke hirtelen beleugrik a mellette elnyuló árokba, egyik vánkost előre dobva, a másikat a hátán hagyva.

A bivaly — mert a feketeség nem volt más, egy Szeged felé hajtott marhafalkából kitért s arrafelé futott bivaly, mely állatfajt azon a vidéken kevés ember ismeri — tehát a bivaly ott hol Ferke az árokba ugrott, megállt, s az árokpartra letérdelve kezdé Ferkét szolgolgtatni; Ferke lélekzetét visszatartotta, inkább volt holt mint eleven.

Épen e perczen ért oda a hajcsár, ki rögtön a megszökött bivaly keresésére indult. Ostorával oly

nagyot patantott a bivaly hátára, hogy az iszonyuan nagyot bögeve tovább futott. Az árokban félholtan fekvő Ferke az ostopattanást s a bögest nem tudván magának megmagyarázni valjon mi lehet az, félelmes hangon szólalt föl: „minden igaz lélek dicseri az urat.“ A hajcsár nem tudván mit akar az árokban fekvő ezzel mondani, megfogja Ferkét, s lábánál fogva az árokból kirántja, és kérdi tőle: Mitől félsz, hisz látod hogy már elkergettem üldözdet a bivalyt?

Bivalyt? kérdé Ferke báméskodó pofával, hja isz én azt gondótam, hogy az az izé a nagyapám lelke.

Isten nevében.

Egy falusi bundát vásárolván bizonyos városi szücsnél, a szücs jó akaratát ajánlotta, hogy a vett bundát nyáron át gondviselése alá fogadja, nehogy a moly szórét megkoppaszsa.

Tavaszzal beküldte vevő bundáját a szücsnek, s kapott róla nyomtatott térítményt, melyen czifra betükkel volt nyomtatva „Isten nevében.“

Őszszel a tulajdonos maga ment bundája után, s nyakába akasztván azt, nagyon szépen köszönte a barátságos felügyeletet.

— Nem ugy van az uram, hanem fizessen 5 ftot.

— Micsoda 5 ftot?

— Hát a bunda-örizésért.

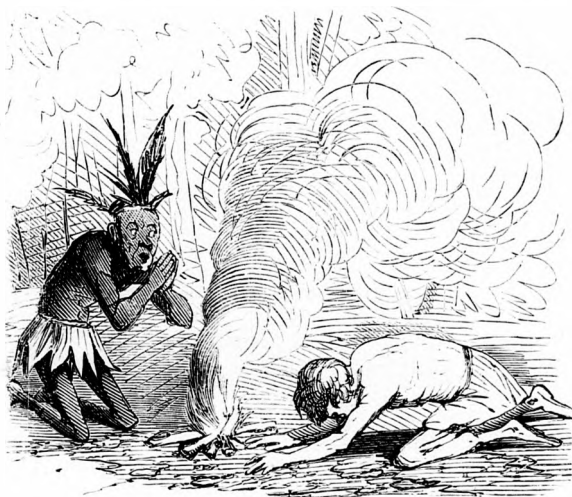
— Tán csak nem tréfál az ur?

— Nem bizony én.

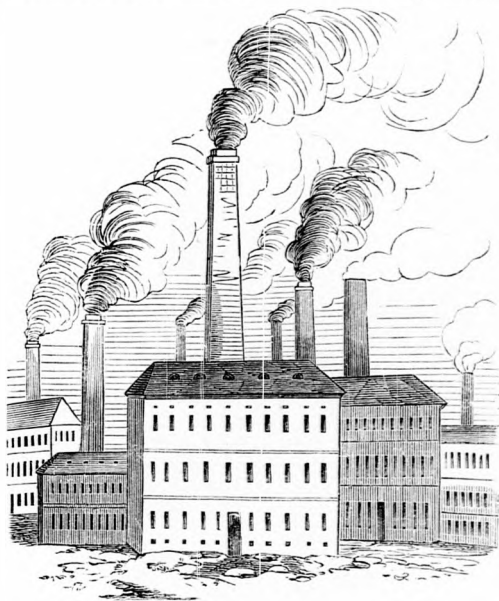
— Hát miért nyomtatja az ur átvételi levelére nagy czifra betükkel „Isten nevében“ hiszen a jó szívu keresztény ember azt érti azalatt hogy „ingyen.“

— Igen de én zsidó vagyok — azt pedig nagy jó uram tudhatja, miként meg vagyon írva: Istennek nevé hiában ne vedd. Tehát fizessen az ur.

A vad tűzimádók templom nélkül.

A civilizált tűzimádók templomai.

Találkozás.

... És megnyitám ajtaját a lánynak
 A megérkezés után,
 Kinek egykor örök szerelemre
 Keblemet is megnyitám!
 Sokan valának épen egyben;
 Sürgött-forgott a nagymama,
 A halkbeszédet elnyomá a
 Vidám sereg fenkölt dala ...
 „Oh mily szerencse látnom újra
 Szép arczodat dicső leány!
 Midőn tőled oly távol estem
 Gondoltál-e ugyan reám?
 — Mulatva édes gyötrelemmel
 Feléd gyakorta néztem én,
 Oh valjon eljövend-e a nap
 Kétségbeesve kérdezém?
 És ime, ime itt van a percz,
 Jer hadd pihenjek kebleden,
 Az örök üdvösség reménye
 Hozzád képest suvix nekem!“
 — Így szóltam én, a szép leányka
 Közel magához ültete.
 Mint ártatlan szelid galambé
 Repült felém tekintete.
 A nagymama örülve szörnyen
 Hogy immáron megérkezém,
 Örömének magas jeléül
 Pulykacszobrot hozott élém.
 És jól esett öreg szívének
 Hogy kezeit megsókolám,

Mi közben elbeszéltem neki
 Hogy már bevégezém iskolám!
 „Öcsém uram! hogy mint örülök,
 Elhigye ki sem mondhatom,
 Emlékezni sem tudok reá
 Mikor volt ily vidám napom?
 És tán nem is sejtí galambom,
 Mily nagy nap e mai nekem:
 Ma ment férjhez, kedves leányom,
 Kedves unoka gyermekem!“
 — Így szólva, ismét mint előbb
 Sürgött forgott a nagymama;
 Halksöhajomat elnyomá a
 Pohárkocszintások zaja ...
 Hogy az ember leülni tudjon,
 Azt jól adák az Istenek,
 Csak alig tudtam ellenállni
 Fejem nagy szédelgésinek.
 A pulykacszobrot földre ejtém,
 — Mit most midőn e vers kerül:
 A csalfa lánykát elfelejtvén,
 Ugyan bevágnék emberül!
 A társaság derüs kedélyben,
 Már nem tudom ... de nevetett,
 Mig én vörösrákká pirulva
 Bögőnek néztem az eget!
 E körülmény közt bor barátom,
 Te vigasztalsz meg, gondolám!
 ... S reggelre kelve azt sem tudtam
 Fiu vagyok-e vagy leány?!

Az újabbkori bölesek mondataiból.

Még maga a örök igazság is, ha soká nem használtatik, megromlik.
(Lásd „Magyar Sajtó“ febr. elején 1863.)

„Prima persona „est“ EGO.“ = Első személy „a kecske.“ Mivelhogy
„Ego“ sum : — aego, aegonis pedig „a kecske.“ Lásd ugyanott.

Félre „konok öregek“ a „gyorslábu fiatalság“ utjából!

Borkoresolyák.

— Egy falusi ember, ki már régóta máj betegségben sínlődött, tanácsot ment kérni egy pesti orvostól; ez a császárfürdői meleg vizet ajánlotta neki. A beteg lelkismeretesen követé az orvos tanácsát; eleinte rosszul esett neki a meleg víz, alig birt egy verdungot lenyelni belőle, hanem idővel naponkint két itczére sőt többre is vitte. Egy napon a nevezett orvos a császárfürdő helységeiben fel s alá sétálgatván észrevevé patiensét, a falusi embert, egy szugban lekukorodva, térdein egy öreg tálat tartva melyből jóízűen kanalazott valami kenyérleves félét.

— Hát maga mit eszik itt? kérdi az orvos.

— Hát azt a vizet a mit tetszett rendelni, mond a beteg, hanem már így dél tájban egy kis kenyérkét szoktam bele apritgatni.

— A román parasztok valamint 48-ban ugy 61-ben sem akarták magukat választóknak felírtni, mert bolgárok — polgárok — semmi áron sem akartak lenni, de hogy mégis ezen politikai jogokból magukat ki ne zárják, a küldöttség kiírta a választóképeseket a hitel-telekkönyvből, miért a románok közt nagy félelem támadt. — Az országbirói értekezlet szerint nem lehetvén a választóképeseket csak ugy minden czeremonia nélkül megveretni, vagy verni, történiük hogy bizonyos vármegyében 3 választóképes egyén kukoricza-lopás miatt a persecutor kezébe esik, kik az új törvényt nem igen szokták felütni, ha rossz embert csiphetnek fülön. A tettesek félvén a persecutor kezétől, a korcsmáros zsidótól kéreének tanácsot, mint lehetne a persecutort lekenyerezni.

— Van kendteknek $\frac{3}{8}$ t. földjök?

— Van, de miért kérdezed azt?

— Hát az olyan embert nem szabad verni, mert az pulgár.

— Áldja meg az Isten ki azt a törvényt csinálta.

— Egy civis kinek Egerben nem régen a lyceumban holmiregiségeket mutogattak (melyek közt igen sok régi vaseszközök láthatók) azt mondá: bizony Isten Iczig zsidó boltjában még ócskább vasakat is árulnak.

— Bizonyos oláh faluban volt egy kisbiró, ki folytonosan 20 év alatt szolgálta a falut, de új jegyző érkezvén a faluba, nagyon félt hogy megszott uralágából szépen kicseppen; egy par libát ajándékozott tehát a jegyzőnek, hogy a biró-választásnál gondja legyen rá. Másnap biró-választás lett, s a jegyző megmarasztalta Hintát kisbirónak, de ez a tömegem keresztül törve, elszaladt, kiabálván, hogy

semmiképen sem vállal többé bivatalt, azt is bánja hogy eddig szolgált. A lakosság utána iramodik, megfogják Hintát s fülénél fogva viszik eskütételre. A jegyző álmélkodott hogy Hinta felültette, s 4 szem közt megdorgálta tetteért, mire Hinta azt mondá: a ki más kenyerét nagyon szereti, ne mutassa milyen édes az, hanem tettesse magát.

— Egy városi tanácsnok kiküldetett egy emberen bizonyos összeget exequálni. Az executus az exequensnek azon esetre ha kimélné, azaz ha időt vagy terminust engedne — egy malaczt ígért. Az exequens e feltételt kötötte ki azonban „Kis malaczért kis terminus, nagy malaczért nagy terminus.“ (Mala szvinya, mali termin, velka szvinya, velki termin.)

Sovány tanácsadás is ér valamit.

Sok baja lévén Ünginé asszonyomnak kefekötő férjével, panaszt tett a tiszteletesnél, hogy férjéről maradt fekvőségeit elzalogosította, a mit csak lehetett mindent eladott, ötlet nem becsüli, a házassági esküt megszegte, cselédnépséggel kaczerkodik, azokat ellene ingerli s. a. t.

— Jó asszonyom első férjét meg nem becsülte, üldözte, azon uralkodott: a kefekötőhöz miért ment, szíve tudja — azonban azt tanácslom, légyen béketűrő, ha kefekötő uram már mindent eltékozolt, sok adósságokat csinált, közel áll a megtéréshez, mert a hitelezőknek rendesen több eszük van mint a tékozlónak, s az uzsorások azáltal rövidítik meg a korhely uralmát, hogy pénzt akkor nem adnak neki, mikor legnagyobb szüksége volna. Ha tökéletesen elfogy pénze kefekötő uramnak, mindjárt játszani fogja a jó férjet, akkor nem a cselédnépségnek, hanem Ünginé asszonyomnak teszi a szépet. Törvényes elválás sok perrel jár, Ünginé asszonyom könyeit a hitelezők száritják fel, s ha még eddig kefekötő uram váltóit nem írta alá, ezután azt soha ne tegye.

— Kösönöm a tanácsadást édes tiszteletes uram.

Szép vigasztalás.

Valamely jótékony czélra adakozásokat gyűjtögető egy gazdag patricius előszobájában annak inasánál ura bőkezősége felől tudakozódván a következő nyilatkozatot nyere: Fősvény biz ő uram, fősvény! — megkoppasztaná biz ő még a — kolbászt is!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Juhász nyáj nélkül.

Juhász urnak, ki Bécsben német lapot akart kiadni, abba kelle hagynia vállalatát előfize ok hiánya miatt.

— Hát hisz az természetes is; ha valakinek előre megmondják hogy „birká“-nak nézik, hát nem áll rá.

Hogy beszélnek Poroszországban.

1. A nép anyanyelvén.
2. A követek németül s ezek közül.
3. „Unruh“ magyarán,
4. A szabadság szelleme tennhangon.
5. A Kreuzzeitung al (tató) hangon.
6. A Junker-párt ál-hangon.
7. A király po . . . roszul.
8. A „Jog“ Salamon nyelvén s
9. A „Hatalom“ orosz nyelven beszél.

Kényelmes helyzet.

Az e- i bálók egyikén e farsangon, midőn a cotilliont walzerozni akarták — mi azonban lecsárdásoztatott — egy pár a mint egyszer körülkerिंगölt a táncztermen, szerencsétlenül fölbukott, ugy azonban, hogy a tánczos alul esett, a tánczosnő pedig, az imádott, meglehetősen nagy test tánczosán ült, a crinolin alul az imádónak csak feje látszott ki, ily fekvő helyzetéből a nő őt felszabadítandó föl akart kelni, mire a tánczos eképen szólt imádottjához: Oh kérem kérem kedves nagysám, csak tessék maradni én boldognak érzem magamat ily kedves terhet hátamon tarthatni.

Kevés az M betű.

A fővárosi divatlapok egyik utósó számában egy meglehetősen hosszú költemény jelent meg, melynek minden sora M betűvel kezdődik, csupán a két utósó kezdője volt más.

A C . . . kávéházban egy fiatal ember barátjának azt az észrevételt teszi, miszerint kár, hogy a két utósó vers is nem M betűvel kezdődik.

Annak igen egyszerű oka van édes barátom. A

nyomdában azon egy fajta betüből nem volt több M, ezt látva a szedők, visszaküldték szerzőnek a költeményt, hogy a két utolsó sorri már nem futja ki az M, tessék azt ugy csinálni, hogy oda más betű jöjjön, így aztán szerző kénytelen volt a két legvégső verset ugy megváltoztatni, hogy azokban nem fordul elő a kifogyott M betű.

Ajánlkozás.

(Még pedig kis hija hogy nem „Trochaeus“-okban.)

Hogy én becses levelemre
Szerkesztő ur nem felelt,
E feletti bámultomban,
A hideg is majd kilelt.

Mért nem siet megszerezni,
Munkatársul engemet?
Hiszen ennél okosabbat,
Engem ugyse nem tehet.

Először mert büszkeségem
Tisztelet-példányt se' kér
Másodszor saját zsebemből
Tel ki majd a póstabér.

Harmadszor nem kell énnékem
Sem dicséret sem babér;
(Bohóság ez mind a kettő;
Od' adnám egy tál babér.)

S pedig nem lesz küldeményem
Ritka vendég; nem bizon
Nem is póstán, nem per „Eil gut“
Hanem „Fracht“ szállítatom.

Hogyha Múzám termő kedvét
Szerkesztő ur megnyeri,
Mindig lesz meleg szobája
Lesz mivel befűteni.

Ennyi haszna lesz! ha megnyer
Munkatársul engemet
Szerkesztő ur jobbat ennél
Engem ugyse nem tehet.

Csucsorkó Jankó.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Ha a politikus csizmadia nem üh-
helné a mesterségét, mi volna akkor a Gewerbreiheit?

— Az hírlik, hogy a nemzeti színházban most olyan operát készítenek, a melyben hét karmester kell és csak $\frac{3}{4}$ rész ténor.

— Tóth Kálmán barátunk legendája, melyet a Kisfaludy-társaság gyűlésén felolvasott, egészben véve retszett ugyan mindenkinek, de különösen az Idől Tanujának rendkívül megtetszett az a hely, a hol Szent-István hálát ad az Ur Istennek azért, hogy a reformatio olyan szép győzelmeket aratott Magyarországon.

— Ha fölszámítja az ember, jelenleg Európa legtöbb nagy szinpadán magyarországi énekesek és virtuózok szerepelnek. (Hiszen ha még a szerkesztőkön is úgy kapnának a külföldön, mint az énekeseken, még ezzel az ártikulussal is elláthatnók őket bőven.)

— (Miben áll már az e két gróf Almássy-féle processus, a miről annyit irnak a lapok?) Hát ez tulajdonképen egy kis vallási villongás. (Hogy hogy?) Tehát itt testamentomokrul van szó: az egyik fél az „ő testamentomhoz” ragaszkodik, a másik fél pedig az „új testamentomért” rajong, s ezen a dogmaticus kérdésen nem akarnak kiegyezni.

— (Kinek van már az írók között legrosszabb írása?) De isz ebben az egyben senki sem nyeri el a pálmát R. Guszti elől; mert ennek olyan írása van, hogy maga sem tudja elolvasni, és lám valaki azért a calligraphiajéért 12 ezer forintot ígért neki, s még sem adta oda. (Hogy lehetett az?) Hát azt kívánták tőle, hogy egy hamisított végrendeletet ily summa pénzért másoljon le, ki az eredetit is írta s ő vissza-utasította az ajánlatot. (E szerint neki is a legszébb írása az, a mit le nem írt.)

— A szultánnak egy csudaszép 12 éves háremhölgye, kivel még csak jegyben járt, megszőkött a háremből egy cseh muzsikussal. (Valjon nem teszi e meg a szultán is ennek következtében, a mit a nemzeti színház, hogy az orchestrumnak lejjebb szállítja „fél fejjel” a *diapasant*.)

— A mosonyi hóhér 130 ezer ftot hagyott maga után. (Ez az első eset hogy egy *kritikus* meggazdagodott.)

— (Kik azok, a kik hazánk legnagyobb logikusát meg merik támadni?) A kik tudják, hogy ők csak *syntaxisták* voltak.

— Nemrég a nemzeti színháznak néhány előkelő tagja kirándult falura disznótorra egy irodalombaráthoz. A művészet- és irodalombarát, hogy vendégeinek mentül több mulatságot szerezzen, elhordta őket a szomszédba, a hol vig barátságos házakra lehet találni; nem is igen mondta nek k előre hogy hová mennek. Egyszer egy helyütt, a hol igen jó mulatság, szíves fogadtatás várt az érkezőkre, megpillantanak egy bizonyos hirlapot az urnó asztalán. Elszörnyednek. „S nagysád járhatja ezt a lapot? Tudja-e, micsoda lap ez? Hisz ez ilyen meg ilyen!” ott jól leszólták előtte. A háziasszony hallgatta végig. Utoljára aztán így szólt: „nem járatom biz én, úgy küldik ide; mert hogy — tetszik tudni — a férjem ennek a lapnak — a *főmunkatársa*.”

— „Egy embert” féltek én különösen a mostani lengyel orosz háboruban. (Ki az az egy ember?) Az a bizonyos „egy ember” a ki az orosz bulletinek végen olvasható rendszeren ily formán: „részünkről 1 halott.” *Ez az egy ember* olyan sokszor kénytelen meghalni, azt sajnálom rajta legjobban.

Furcsa sajtóhiba.

Egy hálanyilvánítás, mely egy előkelő delnőhöz intéztetett, ezen szavakkal végződik „ajánljuk magunkat továbbra is becses kegyébe” — a szedő azonban megcsereált két betűt s hangzik az ajánlat eképen: „ajánljuk magunkat kecses begyébe.”

Hol van az igazi demokratia?

Nálunk, mert a nemzetes most tens, a tens nagyságos, a nagyságos méltóságos, a kend kigyelmed, a kigyelmed pedig ön: — leányasszony kisasszony, kisasszony nagysád, ifiasszony tens asszony, a tens-asszony nagyságos asszony.